

LAURA STEVEN

OVER-
HOVEDET
IKKE OKAY

På dansk ved Ane Lauenblad

OVERHOVEDET IKKE OKAY

er oversat fra engelsk efter

THE EXACT OPPOSITE OF OKAY

Tekst © 2018 Laura Steven

Først udgivet i 2018 i Storbritannien Electric Monkey, an imprint of Egmont UK Limited

Dansk udgave: © 2019 Forlaget Alvilda, København

Grafisk tilrettelæggelse: MilleArtDesign

Bogen er sat med Perpetua og Futura

1. udgave, 1. oplag

Trykt 2019 af CPI – Clausen & Bosse, Tyskland

ISBN: 978-87-7165-931-3

www.alvilda.dk

*Til Toria og Lucy, alias hekseklubben – med Kelly Clarksons
udødelige ord: Mit liv ville stinke uden jer.*

Hej

Okay, du har sikkert købt den her bog, fordi du læste på bagsiden, at jeg er en fattig, forældreløs pige, der bliver offer for en landsdækkende udskamningskampagne, og så tænkte du: *Super, det er lige sådan en hjerteskerende historie, jeg har brug for at læse, så mit eget liv ikke føles helt så forfærdeligt.* Men seriøst, slap lige af. Jeg er ikke en stakkels Oliver-Twist-møder-Kim-Kardashian-type. Hvis du har brug for en god, udrensende tudetur, så er det ikke sammen med mig. Må jeg i stedet anbefale dig at stene en lægeserie eller to, hvis du er på udkig efter smerte, der ikke gør ondt.

Eller også har du set nøgenbillederne. Det har de fleste. Mine skæve bryster har fået mere presse end den gennemsnitlige dødelige pandemi, hvilket jeg tænker, at supervirustyperne er pænt trætte af. Alt det hårde arbejde med at forsøge at udslutte jordens befolkning, og så bliver det forbigået i tavshed.

For at være helt ærlig, så ved jeg ikke, hvorfor min forlægger bad mig skrive denne bog, for bortset fra dengang jeg spiste en hashkage og brød ind på et plejehjem, så har mit liv virkelig ikke været særlig spændende. Men mere om det senere. Den historie er faktisk ikke relevant for sexskandalen

eller noget, men den er hylende morsom på sådan en mere dybsindig måde.

Ja, ja, okay. Det er lidt langt ude, at jeg refererer til det faktum, at du lige har købt bogen her – medmindre du har downloadet den ulovligt, men så er det mere synd for dig, for pdf'en vil selvdestruere inden for 45 sekunder – men det gør jeg, fordi jeg er vildt meta-agtig og prætentøs, og jeg vil have din hjerne til at slå knuder, ligesom første gang du så *Inception*.

Jeg må nok hellere først forklare, hvordan jeg er endt i den her situation: 18 år og udsat for global ydmygelse. Men frem for at spille tiden med at skrive det hele ned vil jeg i stedet copy-paste mine tekster fra min blog, så du kan følge med. Derudover vil jeg tilføje værdifulde, bagkloge bemærkninger i firkantede parenteser. Så vidt jeg kan beregne, kan op til 90 procent af manuskriptet klares på den måde, hvilket jo er ret fedt, for så er der ikke meget arbejde tilbage til mig. Hvis du er i tvivl, så lav altid så lidt som muligt, så der er energi nok til de vigtige ting her i livet som latter og sex.

Lad være med at se sådan på mig. Det her er en bog om en sexskandale. Regnede du med, at jeg ville være nonne og/eller Jomfru Maria?

Tirsdag 13. september

7.01

Helt ærligt, jeg må seriøst være det eneste menneske i universet, som forstår, hvor meningsløst livet er. Folk opfører sig, som om selve det at være i live er en smuk gave, men de overser fuldstændig, at det hele bare er et resultat af et hændeligt uheld, som skete for sådan cirka 13,7 milliarder år siden.

Det er ikke for at ødelægge den gode stemning, men vi er alle sammen dømt til et begrænset antal solopgange, før vi stiller træskoene og ender i det samme uendelige helvede som Donald Trump og Adolf Hitler. Måske lægger jeg for meget i det, men det, vi foretager os, indtil det hele er forbi, er knap nok værd at stå ud af sengen for.

Melodramatisk? Jeg hader virkelig bare at stå op om morgenen.

14.47

Jeg har lige været til studievejledning hos mr. Rosenqvist, som er svensker og meget flamboyant. Han er lidt ligesom *Brüno*, bare mindre subtil. Faktisk tror jeg nok, at *Brüno* var fra Schweiz eller Østrig eller noget. Pointen er, at jeg ikke kan

kigge på mr. Rosenqvist uden at se Sacha Baron Cohen iklædt blond paryk for mit indre blik.

Manden prøver virkelig, virkelig hårdt at sikre, at alle FORFØLGER DERES DRØMME [han råber meget, derfor de store bogstaver] og IKKE FØLGER DEN SLAGNE VEJ og HOLDER OP MED AT SKYDE HEROIN I WEEKENDERNE. [Okay, det var sjove mig, der indsatte den sidste del. For lige at præcisere, så er der ingen på Edgewood High, der har for vane at skyde heroin så regelmæssigt, at det er relevant for studievejlederen at gå ind i. Faktisk vil jeg gerne lige understrege, at hvis du er advokat, så ignorer venligst alle beskyldninger i denne bog, for jeg har seriøst ikke brug for en injuriegag oven i min imponerende liste over problemer].

Nå, men vi sidder på Rosenqvists mikroskopiske, vinduesløse kontor, som jeg er ret sikker på i virkeligheden bare er et kosteskab, det lugter i hvert fald umiskendeligt af tæpperens. Han sidder bag et lille skrivebord, som ville passe bedre til en smølf. Der er en masse arkivskabe med sagsmapper på alle eleverne på hele skolen. Der findes sandsynligvis elektroniske databaser, som kunne erstatte dette oldnordiske system, men skoler her i det amerikanske bibelbælte elsker at gøre tingene ”som i de gode, gamle dage™”.

”Miss O’Neill, har dy fået tinkt över, hvad dy skal studere på college næsta år?”

[Jeg vil holde op med at forsøge at skrive dialekt, for jeg vil ikke virke racistisk. Kan man overhovedet være racistisk over for hvide skandinaviske mænd? Jeg tror det ikke rigtigt].

Jeg trækker vejret gennem munden for at undgå den der skarpe lugt af tæpperens, mens jeg svarer: ”Øh, nej, jeg tænkte, at jeg måske vil rejse lidt, du ved, se verden og sådan ...”

Og hvis jeg skal være fair, så er hans efterfølgende spørgsmål vedrørende min økonomiske situation sådan set rimelige, når man tager i betragtning, at min bedstemor og jeg i øjeblikket har brug for mere økonomisk støtte end hele det amerikanske forsvar.

”Men har du så i det mindste sparet sammen til flybilletten?” spørger han, fuldstændig upåvirket af den oldgamle fjerkest, der lige er trillet ned fra toppen af reolen bag ham. Som kommende standupkomiker og allround idiot er det virkelig meget svært for mig ikke at bedømme støvekosten ud fra den olympiske standard. *8,9 for sværhedsgrad osv.*

Men tilbage til den forhåndenværende sag: underskuddet på min bankkonto. ”Nej, for jeg er 18 og har ikke noget arbejde.”

Han sender mig et forstående blik, mens han tålmodigt lægger støvekosten ned i skrivebordsskuffen. En stank af muligt æble stiger op fra den åbne skuffe, og han lukker den hurtigt igen. Det her sted må være i strid med flere af sundhedsmyndighedernes anbefalinger. Er det lyden af små musefødder, jeg kan høre?

”Aha. Og har du prøvet at finde et job?”

”Du godeste, det var dog en genial ide!” stønner jeg kunstigt. ”Det havde jeg slet ikke tænkt på! Har du overvejet at blive studievejleder?”

Rent faktisk er det lidt af et ømt punkt. Jeg har nemlig for tredje gang i år været rundt for at aflevere mit CV til alle butikker, restauranter og hoteller i byen. Men der er bare for få jobs og for mange mennesker, og jeg ligger aldrig øverst i bunken.

Han sukker. ”Jeg ved godt, det er et oplagt spørgsmål. Men altså ... har du?”

Jeg sukker tilbage, mens jeg lettere irriteret bider tænderne sammen. ”Ja, men problemet er, at selv det enkleste job kræver mindst tre års erfaring, en uddannelse som astrofysiker og to olympiske medaljer bare for at komme til samtale. Dermed er jeg på grund af min IQ, der ligger under gennemsnittet, og mine manglende atletiske evner fundamentalt ude af stand til at få et arbejde.”

Til sidst bliver vi enige om, at en jetsettur til Sydafrika som frivillig på et elefantsygehus, uanset hvor ædelt og uselvisk det ville være, nok ikke er en mulighed lige i øjeblikket.

Mr. Rosenqvist bladrer gennem min påfaldende tomme sagsmappe og prøver så en anden strategi. ”Hvilket fag kan du bedst lide i skolen?” Han forsøger at skjule chokket, da han får øje på mit karaktergennemsnit.

Jeg tænker lidt over det, mens jeg piller ved en løs tråd på stolesædet. ”Det er i hvert fald ikke matematik, jeg er jo ikke sociopat.”

Han ler sin glade svenskerlatter.

”Eller fysik. Se tidligere svar.”

Lidt mere elskelig latter.

Som feminist føler jeg mig straks skyldig, fordi alle prøver at opmuntre piger til at tage naturvidenskabelige uddannelser, men for at være helt ærlig, så er jeg ikke villig til at presse mig selv til at blive computerprogrammør. Nogle gange må man vælge sine kampe.

Det er faktisk sådan, at jeg ved præcis, hvad jeg gerne vil være, men jeg er lidt bange for at sige det højt. De fleste studievejledere er kun interesseret i én ting; at sende dig på college. Jo flere fra en skole der starter på college, jo bedre går skolen for at være, så vejledningen er altid: Vælg college. Hvis ikke man kan lære det på college, så er det ikke værd at lære. Og tro det eller lad være, man kan ikke lære comedy på college.

Desuden er chancen for at få succes i mit drømmejob ikke høj. Slet ikke for en pige som mig.

Rosenqvist fortsætter sin forsigtige overtalelse. "Hvad med engelsk?"

Jeg nikker uengageret. "Jeg kan godt lide engelsk, især det skriftlige. Og drama." Og før jeg kan nå at stoppe mig selv, tilføjer jeg: "Nogle gange skriver jeg sketcher og opfører dem sammen med mine venner. Du ved, bare for sjov. Det er ikke sådan for alvor, vel." At dømmе efter den brændende hede i mine kinder er jeg lige blevet knaldrød i hovedet.

Men på trods af min patetiske tilbagetrækning elsker han tydeligvis samtalens udvikling. Hans lille, gråblonde overskæg danser rundt i ansigtet som en mår fanget i en forbrændingsmotor.

”FANTASTISK. FØLG DINE DRØMME, MISS O’NEILL!”

[Jeg sagde det jo].

Så selvom det bestemt ikke er den mest sikre karrierevej, har jeg nu tasken fyldt med brochurer fra improvisationsteatre, dramaskoler og teatre, der modtager manuskripter uopfordret. Jeg er faktisk ret taknemmelig for, at Rosenqvist ikke med det samme skød mine ukonventionelle karrieredrømme ned, som så mange lærere har gjort før ham.

Han har endda fortalt mig om sin gode ven, som tager professionelle og ikke alt for dyre billeder af skoleelever. Jeg ved godt, det lyder suspekt, men jeg vil lade tvivlen komme ham til gode, for det ville være pænt skummelt at finde ud af, at mr. Rosenqvist havde en nebengesjæft med at henvise sine elever til en pædofilering.

17.04

På mr. Rosenqvists lystige anbefaling er jeg frivilligt blevet på skolen efter timerne for at diskutere min karriere med mrs. Crannon, vores dramalærer. Det vil sige, at jeg opholder mig på skolens område i længere tid end nødvendigt. Af egen fri vilje. Det er jo et helt tydeligt bevis på, at hjernevask findes, og at min elskelige, men meget højrostedede, skandinaviske studievejleder i virkeligheden er en slags telepatisk mørkets fyrste. Det er den eneste forklaring. Okay, måske ikke den *eneste* forklaring. For dem, som ikke tror på det overnaturlige, foreligger den mulighed jo også, at Rosenqvist udførte det hvide snit på mig under vores samtale.

[Til trods for al min kynisme og mit vid, så er jeg rigtig glad for at skrive. Men uanset hvor gerne jeg ville være det, så er jeg ikke klog på sådan en bogormagtig måde – jeg er mere klog på sådan en *ser en masse film-* og *meget dygtig til at gøre grin med alting*-måde. Derfor er skolens akademiske tilgang ikke lige min kop te. Det er, som om platte film og generel gøren grin med alting ikke synes at være i fokus her. Det er næsten, som om lærere ikke bryder sig om at få at vide, at deres undervisning føles som en ond straf for at være blevet født. Meget sært].

Nå, men mrs. Crannons kontor ligger op ad trappen bag scenen. Jeg trasker derop efter sidste time, hvor alle elever, der stadig besidder en smule fornuft, har forladt skolens område. Jeg er bevæbnet med en notesbog, et manuskript og et ton slik, da jeg går ud fra, at det at tale med lærere i fritiden svarer til at få en tatovering – og så er det vigtigt at holde blod-sukkeret højt for ikke at besvime af smerte.

Mrs. Crannon er en skøn kvinde. Hun går med lilla briller, Birkenstock-sandaler og skøre tunikaer og slår helt klart kraftigt ud på den excentriske del af personlighedsskalaen. Og så giver hun mig altid gode roller i skoleforestillingerne, fordi jeg taler højt nok til, at teknikerne ikke behøver at give mig en mikrofon på. For eksempel spiller jeg lige nu Daisy i *Den store Gatsby*, selvom jeg hverken er den mindste smule elegant eller glamourøs.

Jeg har altid godt kunnet lide mrs. Crannon, men altså på sådan en stockholmsyndromagtig måde. Jeg mener, hvem af os

kan *egentlig* godt lide vores lærere? Det er et vigtigt filosofisk spørgsmål, folkens.

Da jeg kommer ind, sidder hun bag skrivebordet, som er fyldt med manuskripter, kaffekopper og en kæmpe, beige computer fra halvfemserne [besparelser]. Hele kontoret lugter af støvede kostumer og gammel hårlak. Min yndlingslugt i hele verden.

”Izzy, hvor er det skønt for en gangs skyld at se dig uden for prøverne.”

Hun vinker mig ind, og jeg tager plads på det, der må være den mest ukomfortable plastikstol, jeg nogensinde har været så uheldig at møde. Det er stolens jernjomfru. Jeg overdriver ikke.

”Tak,” siger jeg, mens jeg prøver at se afslappet ud og ikke som en, der lider voldsomt i mødet med stol-forklædt-som-tortur-instrument. ”Jeg har taget lidt slik med som kompensation for, at du kommer senere hjem til mr. Crannon.”

”Faktisk har jeg en *mrs.* Crannon,” griner hun og vifter med venstre hånd foran mig. Hendes forlovelsesring har en kæmpe-diamant, og ved siden af den sidder en kunstfærdig vielses-ring. ”Jeg er lesbisk. Og gift. En kombination, som store dele af befolkningen åbenbart har svært ved at begribe.”

”Åh! Hvor sejt, mand.” [Eller rettere ”hvor sejt, kvinde”? Seriøst, det er jo et minefelt]. ”Hedder I så begge to *mrs.* Crannon? Er det ikke lidt forvirrende?”

Hun griner og graver i slikposen, som jeg har smidt foran hende. ”Jo, hvis vi havde tænkt os om, ville det nok have været

smart at beholde vores egne navne. Men jeg var nødt til at gøre, hvad jeg kunne, for at gøre mine katolske forældre glade.”

Jeg smiler. ”Får du ikke lyst til at skrive en sjov sketch om to hustruer med præcis samme navn?”

Mrs. Crannon smiler varmt. ”Og det fører så smukt samtalen videre til dine skrivelser. Mr. Rosenqvist har sagt, at du skriver dine egne ting? Det er skønt! Fortæl mig lidt mere om det.” Hun læner sig tilbage i stolen [En skøn polstret sag, kan jeg berolige dig med, hvis du på nogen måde var bekymret for min dramalærers velbefindende].

Pludselig bliver jeg lidt forlegen, hovedsagelig fordi det går op for mig, at jeg forventes at føre en helt almindelig voksensamtale, som ikke udelukkende består af platte jokes og selvironi. Og jeg har på en måde glemt, hvordan man gør.

Mens jeg mumler idiotisk om Nora Ephron, stikker jeg hånden ned i min rygsæk, der er dekoreret med badges for at give indtryk af, at jeg er semicool, og trækker mit manuskript frem. Det er et filmmanuskript, jeg har skrevet hen over sommeren. Pitchet [det vil sige dén ene sætning, der beskriver filmen] er: En fattig, mandlig sexarbejder forelsker sig i en kvindelig kunde, der er arbejdsnarkoman og bange for at binde sig følelsesmæssigt. Grundlæggende er det en opdatering af *Pretty Woman*, som leger med kønsstereotyper og er ualmindelig godt krydret med sexjokes. [Helt ærlig, du ville så meget se filmen, hvis den kom].

”Har du allerede skrevet en hel film?” Mrs. Crannon ser måbende på mig og klapper i hænderne som en cirkusabe.

”Izzy, det er fantastisk! Der er så mange forfattere, der kæmper med at få et manuskript færdigt, og de er endda professionelle folk, som har gået på filmskolen. Da jeg arbejdede som teaterinstruktør, var det så deprimerende at opleve forfattere, som ikke kunne få skrevet deres ideer færdige. Du skal være stolt af dig selv. At skrive SLUT er virkelig en præstation.”

”Seriøst?”

”Seriøst!” Hun tager manuskriptet fra mig og kigger på den professionelle opsætning og den enkle forside. [Min bedste ven, Danny, hackede det rigtige software til mig på grund af min seriøse pengemangel. Sig ikke noget til internetpolitiet. Eller, altså, det *rigtige* politi]. ”Jeg vil meget gerne tage det med hjem og læse det. Må jeg det?”

Hendes ubegribelige støtte overrumpler mig fuldstændigt.

”Vil du det? Vil du bruge din fritid på at læse mit manuskript?”

”Selvfølgelig vil jeg det!” Hun kaster endnu et stykke slik i munden og smider slikpapiret i den overfyldte skraldespand bag sig. Den er allerede fuld af slikpapir og sodavandsdåser. Det er helt tydeligt, at hun går lige så højt op i sundhed som mig, hvilket vil sige slet ikke. ”Jeg ved fra skoleforestillingerne, hvor talentfuld du er. Dine improvisationer og vittige kommentarer får mig hver gang.”

Jeg rødmer helt vildt. Igen. ”Tak. Det irriterer normalt de fleste mennesker sindssygt meget.”

”Okay, men de fleste mennesker er heller ikke kommende komedieforfattere, vel? Har du overvejet, hvad du skal, når du

er færdig med skolen? College? Praktik? Hvis du har lyst til begge dele, så har USC en fantastisk manuskriptlinje – Spielberg har gået der – og så kan du komme i praktik i sommerferien og vinterferien i LA. Det ville være det bedste fra begge verdener.”

Jeg piller ved lynlåsen på min fake læderjakke, som jeg fandt i en genbrugsbutik i efteråret. Nu kommer den del, jeg frygter: sandheden om min økonomiske situation. For anden gang i dag. Det burde ikke fylde så meget, og til daglig generer det mig heller ikke så meget, men lige nu, hvor det faktisk har en betydning for min fremtid, er det ret ubehageligt at tale om.

Men som jeg har sagt, så er mrs. Crannon okay. Så jeg fortæller hende det. ”Faktisk ved jeg ikke, om jeg har råd til at tage på college. Jeg har egentlig tænkt, at jeg bare skal have et job, som kan forsørge min bedstemor og mig, og så kan jeg skrive i fritiden. Lave et par kortfilm, hvis jeg kan skrabe pengene sammen.”

Hun rynker panden. Den snurrende lyd af hendes computer, der går i dvale, fylder det stille kontor. Selv teknologi giver op efter sidste time. ”Har du undersøgt muligheden for at tage et lån? Til college, mener jeg.” Selvfølgelig var det hendes næste spørgsmål.

”Lidt, men tanken om at få så stor gæld skræmmer livet af mig. Især når jeg ikke har nogen forældre til at hjælpe mig.”

Hun ruller de lilla ærmer op på sin vilde tunika og afslører et armbånd lavet af perler fra en rosenkrans. Endnu et stykke slik forsvinder for evigt. Hun udrydder slikket med en

imponerende fart. Hvis chokoladespisning var en olympisk disciplin ville Mrs. Crannon klart være på podiet. Hun virker uovervindelig.

”Det forstår jeg godt,” siger hun på en måde, der tydeligt viser, at hun ikke fatter en bjælde. ”Helt klart. Men du er nødt til at tænke på det som en investering. I dig, i din fremtid. Jeg ved godt, at det er en kliche, og Rosenqvist har garanteret allerede sagt det, men du er ung, du er kvik, du er ambitiøs. Du er nødt til at forsøge.”

Jeg nikker, men jeg føler mig lidt punkteret. Det fylder mig altid med en følelse af tomhed, når folk prædiker ”følg dine drømme” over for nogen, hvis liv handler om at klare dagen og vejen, selvom jeg godt ved, at de mener det godt. Måske er det muligt for *dem* at satse alt og gå efter guldets, men det er det ikke for mig.

Mrs. Crannon kan mærke, at mit humør skifter, selvom jeg ihærdigt prøver at skjule det for hende. Jeg er lige så vild med at vise sårbarhed som med at begrave mit ansigt i melorme. Men hun fanger det alligevel.

Hun tørrer en rest chokolade fra sin mundvig og siger: ”Jeg vil hjælpe dig, alt det jeg kan, Izzy. Jeg tager fat i mine gamle kontakter og holder øje med lønnede praktikker. Der er også nogle steder, hvor man kan sende sit materiale ind, selvom man stadig går i high school. USC ville være godt for dig, men en traditionel collegeuddannelse er ikke den eneste vej ind i branchen.” Hun smiler til mig, og jeg kan ikke lade være med at smile tilbage. ”Vi finder ud af noget, det lover jeg.”

Da jeg forlader kontoret 20 minutter senere med maven fuld af slik og en stille bøn om, at mrs. Crannon faktisk vil kunne lide mit stykke efter al den overdrevne opmuntring, går det op for mig, at jeg ikke kun kan lide hende på sådan en stockholmsyndromagtig måde, men at jeg faktisk kan lide hende på menneskemåden.

Jeg er i besiddelse af et hjerte! Hvor vildt, hvem skulle have troet det?

19.58

”Så det fremgår jo klart, at jeg faktisk er i besiddelse af et blodpumpende organ,” afslutter jeg triumferende.

Jeg hænger ud på dineren med Ajita og Danny, mine to allerbedste venner. Vi deler kærligheden til nachos og behovet for at gøre grin med alting.

Marthas Diner er supergammeldags med neonskilte, jukeboks, båse og skakternet gulv. Alt koster for meget, og man er nødt til at overtrække sin konto for at få råd til en burger, men deres pomfritter har verdens lækreste konsistens. Men altså, I skulle have oplevet hypen, da Marthas åbnede. Især folk, som poster Marilyn Monroe-citater på de sociale medier og drømmer om at leve i 1950'erne, var vilde med det. Jeg mener, helt ærligt, slap dog af. Verden af i dag har stadig milkshakes og racisme.

Tilfældigvis er Marthas også stedet, hvor min bedstemor arbejder sort som pandekagekok. Okay, hun arbejder egentlig ikke sort, det sagde jeg bare for at få det til at lyde lidt sejt.

I virkeligheden har hun 12-timersvagter på sine ligtornefyldte fødder, hvilket betyder, at hun har smerter konstant, men der er bare ikke råd til, at hun kan gå på pension. Det er derfor, jeg ikke kan komme på college. Ikke så meget på grund af udgiften til skolen, men mere fordi jeg er nødt til at blive i byen og arbejde røven ud af bukserne, så hun kan få lov til at slappe af efter alle de år med lortejobs. Det er min tur til at forsørge hende.

Nå, men jeg har lige opdateret mine venner på min samtale med mrs. Crannon og forklaret, hvordan det har vist sig, at jeg mod forventning faktisk ikke er helt sjælløs.

”Det er en interessant hypotese, men jeg må på det bestemteste afvise den,” siger Ajita og stryger en lok af sit sorte hår om bag øret, mens hun slubrer sin milkshake med smag af kandiserede æbler i sig. Hennategningerne på hendes hånd fra hendes kusines bryllup i sidste måned er ved at være slidt af. ”Dit brand kan slet ikke bære at holde af andre mennesker. Medmindre en ikkejordisk parasit er i gang med at ommøblere din hjerne, så er det uden for din kapacitet at holde af mere end tre mennesker ad gangen. Og det gør du jo allerede; mig, Danny og Betty.”

”God pointe,” må jeg medgive. Jeg kan lugte brændt smør og spejder efter Betty ude i køkkenet ved komfuret. Jeg kan ikke se hende. Hun er sikkert ved at tage en tår af lommelærken og fortælle sjofle vittigheder til den naive opvasker. [Bare lige for god ordens skyld – opvaskeren er en rigtig person, ikke en hård hvidevare. Nok er min bedstemor tosset, men hun taler ikke med maskiner].

”Hun er nu meget sej, Crannon, at hun tilbyder at læse dit manuskript,” siger Danny og rører rundt med tre kæmpe sugerør i sin saltkaramel-banan-milkshake. Han har en snusket Pokémon-T-shirt på, som jeg gav ham til hans 12-års fødselsdag. Den passer ham stadig fint med hans ikkeeksisterende BMI. ”Det behøvede hun jo ikke.”

Jeg nikker energisk. ”Ja, ikke? Og hun gav mig så mange komplimenter. Hun kunne endda lide alle mine kommentarer under prøverne. Jeg prøvede at vise lidt selverkendelse ved at sige, at det normalt driver folk til vanvid, men hun holdt fast. Hun kan virkelig lide mine vittigheder.”

”Kvinden er jo tydeligvis klar til den lukkede,” påpeger Ajita hjælpsomt. Med min ske skyder jeg lidt flødeskum over på hendes næse, og hun slikker det af med sin absurd lange tunge. Hun er nepalesisk og cirka en meter høj, men hendes tunge er lige så lang som en sanktbernhardshunds. Hvis jeg kom til at spilde min milkshake på gulvet, kunne hun let slubre det hele op uden overhovedet at bøje sig ned. Det er virkelig bemærkelsesværdigt.

”Altså, jeg synes, Izzy er sjov,” mumler Danny og forsvinder om bag sit rodede, glansløse hår. Forfærdede udveksler Ajita og jeg blikke. Danny har aldrig på noget tidspunkt i sit liv givet mig et kompliment. Selv ikke da jeg var fem år gammel, og mine forældre lige var døde. Selv dengang byggede vores venskab på kærligt had.

”At se på?” foreslår Ajita i et forsøg på at forstå hans udmelding.

”Hold kæft,” siger han uden at se på nogen af os. ”Jeg går op og betaler for vores milkshakes.”

Så glider han ud af båsen og går hen til kassen, hvor en storbarmet tjener hilser ham med så meget entusiasme, man kan få for en mindsteløn.

”Hvad fanden handlede det om?” hvisker jeg til Ajita, for chokeret til at lave en joke. ”Han synes, jeg er *sjov*? Hvad bliver det næste? At han synes, jeg er et grundlæggende godt menneske?”

”Tag det roligt,” siger hun hurtigt. ”Men hallo, han betaler for *vores* milkshakes? Danny køber noget til os? Hvorfor? Har han snydt os i al den tid? Er han i virkeligheden millionær? Sidste gang han købte noget til mig, var det vist en pakke tamponer, og det var bare en passiv-aggressiv måde at fortælle mig på, at jeg overreagerede i en diskussion.”

Efter at have smidt skejserne putter han sin pung i lommen og kommer tilbage mod os med et selvtilfreds smil. Pikachu på hans T-shirt gnægger øretæveindbydende, og han er næsten ved at støde ind i en tjener, der bærer på tre clubsandwicher. Hun ser irriteret på ham, men hans blik er låst fast på mig, så han bemærker det ikke. Så smiler han, et sært, forlegent smil, som jeg aldrig har set før. *Smiler*. Danny. Seriøst.

Hvad i hede hule helvede foregår der?